

rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 23 maja 1953 r. w sprawie określenia pracowniczych stanowisk kierowniczych i osób odpowiedzialnych za użytkowanie energii elektrycznej i ciepłej oraz w sprawie trybu postępowania przy wymierzaniu i ściąganiu kar (Dz. U. Nr 30, poz. 114) za:

- 1) nieuzasadnione przekraczanie norm jednostkowego zużycia energii elektrycznej ponad ustalone dla nich wielkości,
- 2) trwające ponad godzinę przekroczenie poboru mocy podczas godzin szczytowych,
- 3) niepodporządkowanie się operatywnym zarządzeniom dyspozytora mocy w zakresie regulowania przebiegu poboru energii elektrycznej,
- 4) niepodejmowanie środków zmierzających do uregulowania dobowego poboru mocy i energii zgodnie z ustalonym programem,
- 5) nieprowadzenie i nieprzesyłanie w terminie do zakładów zbytu energii obowiązującej sprawozdawczości z wykorzystania limitów mocy i energii elektrycznej,
- 6) nieprzestrzeganie lub naruszenie obowiązujących przepisów w zakresie budowy, eksploatacji i bezpieczeństwa urządzeń elektrycznych w zakładach przemysłowych,
- 7) niewykonanie zaleceń inspekcyjnych dotyczących racjonalnego i oszczędnego użytkowania energii elektrycznej, poprawienia stanu technicznego urządzeń elektrycznych oraz usunięcia przyczyn mogących powodować awarię lub inne niebezpieczeństwa,
- 8) uszkodzenie przyrządów mierniczych służących do rozrachunku za dostawę energii elektrycznej lub uszkodzenie plomb nałożonych na przyrządy miernicze,
- 9) samowolne powiększenie mocy transformatorów lub podłączenie nowych urządzeń odbiorczych bez zezwolenia zakładu zbytu energii,
- 10) niedopuszczenie do urządzeń elektrycznych i przyrządów pomiarowych przedstawicieli Państwowej Inspekcji Energetycznej oraz upoważnionych do inspekcji pracowników jednostek energetycznych.

2. Zakładom górniczym mogą być wymierzane przez osoby i w trybie określonym w ust. 1 kary za przekroczenia wymienione w ust. 1 pkt 1 — 5, 8 i 10 oraz za:

- 1) nieprzestrzeganie lub naruszenie obowiązujących przepisów w zakresie budowy, eksploatacji i bezpieczeństwa urządzeń zasilających znajdujących się na powierzchni,
- 2) niewykonanie zaleceń inspekcyjnych dotyczących racjonalnego i oszczędnego użytkowania energii elektrycznej,
- 3) samowolne powiększenie mocy transformatorów w głównych stacjach zasilających.

3. Przepisy ust. 2 nie naruszają uprawnień organów administracji górniczej wynikających z przepisów prawa górniczego.

§ 3. Upoważnia się dyrektorów zakładów zbytu energii do wymierzania w trybie określonym rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 23 maja 1953 r., powołanym w § 2 ust. 1, kar pieniężnych osobom odpowiedzialnym w rozumieniu tego rozporządzenia za:

- 1) trwające ponad godzinę przekroczenie poboru mocy podczas godzin szczytowych,
- 2) niepodporządkowanie się operatywnym zarządzeniom dyspozytora mocy w zakresie regulowania przebiegu poboru energii elektrycznej,
- 3) niepodejmowanie środków zmierzających do uregulowania dobowego poboru mocy i energii zgodnie z ustalonym programem.

§ 4. Upoważnia się dyrektorów zarządów okręgów energetycznych do rozpatrywania odwołań od orzeczeń w sprawach kar pieniężnych wydawanych przez osoby określone w §§ 2 i 3.

§ 5. Traci moc zarządzenie Ministra Energetyki z dnia 29 maja 1953 r. w sprawie przekazania uprawnień do wykonywania czynności nadzoru i kontroli nad użytkowaniem energii elektrycznej i ciepłej oraz przekazania uprawnień do orzekania o karach (Monitor Polski Nr A-56, poz. 717).

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Energetyki: **E. Zadrzyński**

890

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKUPU

z dnia 20 sierpnia 1956 r.

w sprawie zasad i trybu przyjmowania produktów zamiennych na poczet obowiązkowych dostaw mleka oraz warunków zawieszania i umarzania zaległości w obowiązkowych dostawach mleka za rok 1955 i lata ubiegłe.

Na podstawie art. 3 pkt 1 i 2 dekretu z dnia 4 sierpnia 1956 r. o zniesieniu obowiązkowych dostaw mleka (Dz. U. Nr 35, poz. 159) zarządza się, co następuje:

§ 1. Gospodarstwa rolne i mleczarskie objęte obowiązkiem dostawy mleka mogą bez żadnych ograniczeń oraz bez względu na wielkość gospodarstwa i wysokość zobowiązania dostarczać zamiast mleka: zboże, trzodę chlewną, owce, drób, jaja, wełnę owczą, mleko owcze, bundz lub masło osekłowe.

§ 2. Produkty zamienne, wymienione w § 1, mogą być dostarczane na poczet bieżących obowiązkowych dostaw mleka za rok 1956 oraz na zaległości w tych dostawach z roku 1956 i z lat ubiegłych.

§ 3. Produkty zamienne, z wyjątkiem owiec, wymienione w § 1, przelicza się na mleko według norm zamiany, ustalonych rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lipca 1954 r.

w sprawie produktów rolnych, jakie mogą być przyjmowane zamiast mleka, objętego obowiązkiem dostaw, oraz norm zamiany tych produktów (Dz. U. z 1954 r. Nr 33, poz. 136, Nr 53, poz. 265 oraz z 1955 r. Nr 44, poz. 278).

§ 4. Za produkty zamienne dostarczane na poczet obowiązkowych dostaw mleka (§ 3) wypłaca się dostawcy należność w gotówce, obliczoną według cen ustalonych uchwałą nr 449 Rady Ministrów z dnia 7 lipca 1954 r. w sprawie ustalenia cen produktów rolnych przyjmowanych na poczet obowiązkowych dostaw mleka (Monitor Polski Nr A-68, poz. 856).

§ 5. Przy skupie owiec dostarczanych zamiast mleka (§ 1) stosuje się normy zamiany oraz ceny skupu ustalone uchwałą nr 482 Prezydium Rządu z dnia 1 sierpnia 1956 r. w sprawie cen skupu owiec.

§ 6. Spółdzielniom produkcyjnym, ich członkom oraz gospodarstwom rolnym należącym do instytucji państwowych, spółdzielczych i społecznych, nie włączonym do państwowych gospodarstw rolnych podległych Ministrowi Państwowych Gospodarstw Rolnych — zawiesza się z urzędu zaległości w obowiązkowych dostawach mleka za rok 1955 i lata ubiegłe.

§ 7. Gospodarstwom rolnym, o których mowa w § 6, umarza się zaległości w obowiązkowych dostawach mleka za rok 1955 i lata ubiegłe po całkowitym wykonaniu obowiązkowych dostaw mleka za rok 1956.

§ 8. Produkty zamiennie, dostarczone przez gospodarstwa wymienione w § 6 na poczet obowiązkowych dostaw mleka po dniu 1 stycznia 1956 r., zalicza się na obowiązkowe dostawy mleka za rok 1956.

§ 9. Decyzje w sprawie umorzenia zaległości (§ 7) wydają prezydya powiatowych rad narodowych w porozumieniu z powiatowymi pełnomocnikami Ministerstwa Skupu.

§ 10. Szczegółowe zasady przyjmowania produktów zamiennych na poczet obowiązkowych dostaw mleka i umarzenia zaległości w obowiązkowych dostawach mleka za rok 1955 i lata ubiegłe (§§ 7 — 9) określi instrukcja.

§ 11. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 11 sierpnia 1956 r.

Minister Skupu: w z. *St. Lindberg*

891

INSTRUKCJA MINISTRA FINANSÓW

z dnia 25 sierpnia 1956 r.

w sprawie trybu dokonywania zmian w planie inwestycyjnym i w planach sfinansowania inwestycji.

Na podstawie § 11 uchwały nr 466 Rady Ministrów z dnia 26 lipca 1956 r. w sprawie zasad dokonywania zmian w planie inwestycyjnym (Monitor Polski Nr 64, poz. 750 i Nr 69, poz. 848) ustala się, co następuje:

I. Tryb dokonywania zmian w planie inwestycyjnym.

§ 1. Zmiany limitów inwestycyjnych mogą być przeprowadzane:

- 1) przez odprowadzanie limitów tytułów zmienianych na rezerwę inwestora centralnego, a w planie centralnym również na rezerwę inwestora naczelnego,
- 2) przez przeznaczenie limitów z rezerw wymienionych w pkt 1 na zwiększenie limitów istniejących tytułów inwestycyjnych lub na nowoutworzone tytuły inwestycyjne,
- 3) przez bezpośrednie przenoszenie limitów z jednych tytułów na inne istniejące lub nowoutworzone tytuły inwestycyjne.

§ 2. 1. Decyzje o zmianach limitów inwestycyjnych wydaje się przez zatwierdzenie wniosku sporządzonego na formularzu według wzoru stanowiącego załącznik do instrukcji. W ten sam sposób wydawane są również decyzje o przesunięciu limitów między składnikami tytułu inwestycyjnego.

2. Jeżeli zmiany limitów inwestycyjnych powodują zmianę planów sfinansowania inwestycji, do wniosku o zmianę limitów inwestycyjnych należy dołączyć projekt nowego planu sfinansowania inwestycji jednostki wnioskującej, sporządzony według wymagań zawartych w przepisach o planowaniu pokrycia finansowego inwestycji.

§ 3. Decyzje o zmianach w limitach inwestycyjnych otrzymują po jednym egzemplarzu:

- 1) inwestorzy niższych szczebli od szczebla podejmującego decyzję o zmianie limitu inwestycyjnego,
- 2) oddział banku finansujący inwestora bezpośredniego.

Inwestorzy centralni mogą ustalić obowiązek przesyłania im decyzji o zmianach limitów inwestycyjnych podejmowanych przez inwestorów niższych szczebli.

§ 4. Sporządzanie wniosków o zmianę w limitach nie obowiązuje przy dokonywaniu zmian porządkowych. Organy

uprawnione do dokonywania zmian porządkowych wydają decyzje w formie pisemnej.

§ 5. Jeżeli zmiana limitu inwestycyjnego następuje w drodze uchwały Prezydium Rządu, inwestor centralny w decyzji o zmianie limitu inwestycyjnego, zamieszczonej na formularzu według wzoru załączonego do instrukcji, powinien powołać się na tę uchwałę.

§ 6. 1. Jeżeli stosownie do § 4 ust. 3 uchwały nr 466 Rady Ministrów z dnia 26 lipca 1956 r. w sprawie zasad dokonywania zmian w planie inwestycyjnym (Monitor Polski Nr 64, poz. 750 i Nr 69, poz. 848) inwestor bezpośredni jest uprawniony do przekroczenia limitu inwestycyjnego, inwestor jest obowiązany powiadomić oddział banku finansujący inwestycje o wysokości wygosparowanych lub uzyskanych ponadplanowo środków własnych przeznaczonych na zwiększenie nakładów inwestycyjnych ponad limit inwestycyjny.

2. Przez środki własne, o których mowa w ust. 1, należy rozumieć:

- 1) wszelkie środki, jakie mogą być przeznaczone na finansowanie inwestycji limitowych według zarządzenia Ministra Finansów z dnia 27 stycznia 1956 r. w sprawie środków własnych przeznaczonych na finansowanie inwestycji limitowych jednostek państwowych oraz w sprawie zwrotów środków inwestycyjnych (Monitor Polski Nr 11, poz. 138) z wyjątkiem środków pochodzących z amortyzacji i wpływów uzyskanych z likwidacji środków trwałych,
- 2) środki, jakie w myśl odrębnych przepisów mogą być przeznaczone na finansowanie inwestycji pozalimitowych, w części, którą inwestor przeznaczy na sfinansowanie inwestycji limitowych.

3. Celem ułatwienia dokonywania zmian w planie inwestycyjnym inwestorzy centralni powinni wprowadzić u siebie i u inwestorów naczelných odpowiednią ewidencję limitów inwestycyjnych.

II. Tryb dokonywania zmian w planach sfinansowania inwestycji.

A. Przepisy ogólne.

§ 7. 1. Uprawnionym do dokonywania zmian w planach sfinansowania inwestycji jest organ, który plany te zatwier-